

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Milana Taubera v právní věci žalobce: **Ing. Bc. P. M.**, zastoupen: JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem, se sídlem Brno, Bubeníčková 502/42, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 10. 10. 2013, č. KM-38-11/PK-2013,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí ministra vnitra ze dne 10. 10. 2013, č. KM-38-11/PK-2013, a rozhodnutí ředitele odboru sociálního zabezpečení ministerstva vnitra ze dne 8. 12. 2008, č.j. OSZ-6425-14/VD-Je-2008, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15.342,- Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Radka Ondruše, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví, jímž ministr vnitra zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí ředitele odboru sociálního zabezpečení ministerstva vnitra (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 8. 12. 2008, č.j. OSZ-6425-14/VD-Je-2008, kterým byla žalobci stanovena povinnost vydat bezdůvodné obohacení získané na příspěvku za službu (dále jen „příspěvek“) za dobu od 1. 2. 2003 do 31. 12. 2006 v částce 287.560,- Kč do osmi dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí dle § 213 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o služebním poměru“).

Žalobce v žalobě namítal, že byl zkrácen na svých právech tím, že řízení před správním orgánem I. stupně nebylo v dané věci zahájeno, čímž mu byla odňata možnost účastnit se prvostupňového řízení. Zdůraznil, že žalovaný nerespektoval závazný právní názor vyslovený v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 1. 2013, č.j. 9 Ca 214/2009-51, dle kterého byl správní orgán I. stupně povinen řádně zahájit správní řízení, dát žalobci možnost vyjádřit se k zahájení řízení a umožnit mu uplatnit návrhy, vyjádření či námitky. Tyto nedostatky nebylo možné zhojit v odvolacím řízení, neboť takovým postupem by žalovaný zbavil žalobce jeho procesních práv a odňal mu instanci správního řízení.

Dále namítal, že správní orgány z podkladů pro rozhodnutí nesprávně zjistily jejich obsah. Konkrétně poukázal na rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve věcech služebního poměru č.j. OSZ-6425-5/VD-Ku-2007, č.j. OSZ-6425-6/VD-Ku-2007, č.j. OSZ-6425-7/VD-Ku-2007 ze dne 24. 7. 2007, jimiž nedošlo k přiznání příspěvku za službu za dobu 1. 2. 2003 do 31. 12. 2006, nýbrž k jeho navýšení za službu v roce 2004, 2005 a 2006.

Správním orgánům vytkl nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí pro absenci zhodnocení výše uvedených podkladových rozhodnutí dle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“) a pro nedostatečné vypořádání odvolacích námitek.

Nesouhlasil s právním posouzením věci tak, že částka 287.560,- Kč je bezdůvodným obohacením na příspěvku, neboť správní orgány nevydaly rozhodnutí, ze kterého by vyplývalo, že předmětná částka je příspěvkem. Takový závěr nemá oporu ani v podkladech správního řízení.

Odmítl právní závěr žalovaného, že povinnost žalobce vydat částku 287.560,- Kč vznikla na základě rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 4. 2008 č. 151/2008. Tímto rozhodnutím totiž byla zrušena rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 24. 7. 2007 č.j. OSZ-6425-5/VD-Ku-2007, č.j. OSZ-6425-6/VD-Ku-2007, č.j. OSZ-6425-7/VD-Ku-2007, která příspěvek v základní výši 5.780,- Kč měsíčně navyšovala, nejednalo se však o rozhodnutí, jimiž by byla stanovena povinnost zaplatit příspěvek za službu v základní výši.

Nesouhlasil s názorem žalovaného o promlčení svého práva na vydání částky 287.560,- Kč z titulu bezdůvodného obohacení. K rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 1. 2013, č.j. 9 Ca 214/2009-51 konstatoval, že jej v dané věci nelze aplikovat, neboť po vrácení věci soudem žalovanému nastaly ve věci nové okolnosti, které soud v rozhodnutí nezohlednil.

Žalobce navrhl soudu, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě nejprve obsáhle popsal postup vydání a zrušení rozhodnutí o příspěvku, včetně jeho zvýšení, a rovněž i průběh správního řízení.

Konstatoval, že částka 287.560,- Kč je prospěchem, který žalobce získal plněním z rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 24. 7. 2007 č.j. OSZ-6425-5/VD-Ku-2007, č.j. OSZ-6425-6/VD-Ku-2007, č.j. OSZ-6425-7/VD-Ku-2007, o zvýšení příspěvku, jež však byla následně zrušena rozhodnutím žalovaného ze dne 17. 4. 2008 č. 151/2008. Poukázal na odůvodnění zrušovacího rozhodnutí, v němž bylo vysvětleno, že rozhodnutí ze dne 24. 7. 2007 jsou v rozporu s právními předpisy, neboť rozhodnutí žalovaného ze dne 19.

3. 2003, č.j. OSZ-6245/VD-KI-2003, přiznávající žalobci příspěvek, bylo již dříve zrušeno s tím, že žalobci příspěvek nenáleží. K vyplacení příspěvku žalobci tak došlo na základě zrušeného rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 3. 2003 č.j. OSZ-6245/VD-KI-2003, a to zpětně po vydání výše uvedených rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 24. 7. 2007. Zdůraznil, že rozhodnutí o výplatě příspěvku či o jeho doplatku se nevydává.

S odkazem na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. 1. 2013, č.j. 9 Ca 214/2009-51 odmítl žalobcovu námitku promlčení s tím, že tříletá promlčecí lhůta počala běžet od právní moci rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 4. 2008 č. 151/2008, tj. ode dne 29. 8. 2008. Přičemž rozhodnutí o povinnosti vydat bezdůvodné obohacení bylo vydáno dne 8. 12. 2008, tj. v tříleté promlčecí lhůtě.

Poukázal na ustanovení § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru, které neumožňuje žalovanému jakožto odvolacímu orgánu zrušit prvoinstanční rozhodnutí a vrátit věc správnímu orgánu I. stupně k nápravě zjištěných pochybení. Upozornil, že po zrušení původního rozhodnutí žalovaného byla žalobci dána možnost využít svá procesní práva. Žalobce se prostřednictvím svého zmocněnce seznámil s obsahem spisu a zaslal vyjádření, ve kterém uplatnil námitky a uvedl rozhodné skutečnosti. Procesní vady řízení, které byly vytýkány Městským soudem v Praze, byly napraveny v rámci odvolacího řízení. Tento postup považoval žalovaný za možný s ohledem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č.j. 3 Ads 22/2009-70.

Žalovaný navrhl soudu, aby nedůvodnou žalobu zamítl.

V replice ze dne 31. 3. 2014 žalobce setrval na svých žalobních tvrzeních. Poukázal na to, že žalovaný mezi podklady správního řízení nově doplnil rozhodnutí ze dne 19. 3. 2003 č.j. OSZ-6245/VD-KI-2003.

Ze správního spisu soud zjistil následující pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti:

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 8. 12. 2008, č.j. OSZ-6425-14/VD-Je-2007 byla žalobci podle § 213 zákona o služebním poměru stanovena povinnost vydat bezdůvodné obohacení získané na příspěvku za dobu od 1. 2. 2003 do 31. 12. 2006 v částce 287.560,- Kč do osmi dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Z odůvodnění vyplývá, že stanovená částka se považuje za prospěch získaný plněním z rozhodnutí služebního funkcionáře, které bylo zrušeno, tj. prospěch získaný na základě rozhodnutí ze dne 24. 7. 2007 č.j. OSZ-6425-5/VD-Ku-2007, č.j. OSZ-6425-6/VD-Ku-2007, č.j. OSZ-6425-7/VD-Ku-2007, která byla zrušena rozhodnutím žalovaného ze dne 17. 4. 2008 č. 151/2008.

O odvolání žalobce ze dne 30. 1. 2009 rozhodl žalovaný dne 19. 5. 2009, pod č.j. 80/2009 tak, že odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí ze dne 8. 12. 2008 potvrdil.

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 9. 1. 2013, č.j. 9 Ca 214/2009-51 bylo rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 5. 2009 pod č.j. 80/2009 zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Soud v odůvodnění konstatoval existenci podstatné vady řízení, jež mohla mít vliv na zákonnost posuzovaného rozhodnutí. Tato vada spočívala v nerespektování práv žalobce, jelikož žalobce nebyl o zahájení služebního řízení zákonem stanoveným způsobem vyrozuměn a nebylo mu ani umožněno seznámit se s podklady řízení.

V obnoveném odvolacím řízení žalovaný zmocněnci žalobce přípisem ze dne 1. 7. 2013, č.j. KM-38-6/PK-2013 sdělil, že se žalobce může seznámit s obsahem spisového materiálu, zároveň byl upozorněn na možnost uplatnit procesní práva účastníka řízení dle § 174 zákona o služebním poměru. Součástí spisového materiálu je záznam o seznámení se se spisem ze dne 10. 7. 2013, z něhož je zřejmé, že se zmocněnec žalobce seznámil se spisovým materiálem, byl poučen o možnosti předložit návrhy na doplnění důkazů a uplatnění dalších návrhů a vyjádření do 14 dnů. Žalobce nato zaslal žalovanému vyjádření k podkladům ze dne 22. 7. 2013, které je obsahově téměř shodné s podanou žalobou.

Dne 10. 10. 2013 vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí, jímž zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 8. 12. 2008. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný správní orgán konstatoval, že zhojil nedostatky vytýkané Městským soudem v Praze, když projednal věc se zmocněncem žalobce, poučil ho o možnosti uplatnit procesní práva dle § 174 zákona o služebním poměru, bylo mu umožněno do spisu nahlédnout a vyjádřit se k podkladům. Dále žalovaný v odůvodnění konstatoval, že bylo pravomocně zrušeno rozhodnutí zakládající žalobci nárok na příspěvek, protože muselo být rozhodnuto o povinnosti vydat neprávem poskytnuté plnění. S odkazem na rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 9. 1. 2013, č.j. 9 Ca 214/2009-51 nepovažoval za důvodnou námitku promlčení, neboť částka ve výši 287.560,- Kč se stala bezdůvodným obohacením právní mocí rozhodnutí ze dne 17. 4. 2008 a správní orgán se svého nároku ve stanovené lhůtě dovolal prvním úkonem, kterým bylo rozhodnutí ze dne 8. 12. 2008. K vyjádření žalobce ze dne 22. 7. 2013 žalovaný konstatoval, že námitky v něm obsažené nepovažuje za relevantní, neboť k přiznání a vyplacení částky doplatku příspěvku došlo na základě tří rozhodnutí ze dne 24. 7. 2007 a tím, že byla tato rozhodnutí zrušena, se vyplacená částka 287.560,- Kč stala plněním bez právního důvodu dle § 213 zákona o služebním poměru.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s.ř.s.“).

Žaloba je důvodná.

Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle § 174 odst. 1 zákona o služebním poměru účastník má právo

a) nahlížet do spisu a pořizovat si z něj výpisy, navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení, na poskytnutí informací o řízení potřebných k hájení svých práv a oprávněných zájmů, vyjádřit v řízení své stanovisko, klást otázky svědkům a znalcům, a

b) vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům, ke způsobu jejich zjištění, popřípadě navrhnout jejich doplnění.

Podle § 178 odst. 2 písm. b) zákona o služebním poměru řízení je zahájeno dnem, kdy služební funkcionář učiní první úkon vůči účastníku, jestliže se zahajuje řízení z podnětu bezpečnostního sboru.

Podle § 190 odst. 8 věta druhá zákona o služebním poměru jsou-li pro to důvody, odvolací orgán rozhodnutí změni nebo zruši a řízení zastaví; jinak odvolání zamítne a rozhodnutí potvrdí.

Zásadní žalobní námitkou bylo procesní pochybení správního orgánu I. stupně, který dané správní řízení řádně nezahájil, čímž žalobci odepřel uplatnění jeho procesních práv v řízení na prvním stupni.

V této souvislosti Městský soud v Praze odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, č.j. 8 As 83/2014-43, dle kterého „[21] Zásadním pochybením, které v odvolacím řízení zhojit nelze, je však stěžovatelem namítaný zásah do procesních práv. Dle § 178 odst. 2 písm. b) služebního zákona je řízení ve věcech služebního poměru zahájeno dnem, „kdy služební funkcionář učiní první úkon vůči účastníku, jestliže se zahajuje řízení z podnětu bezpečnostního sboru.“ Dále pak dle § 174 odst. 1 zákona má účastník právo „nahlížet do spisu a pořizovat si z něj výpisy, navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení, na poskytnutí informací o řízení potřebných k hájení svých práv a oprávněných zájmů, vyjádřit v řízení své stanovisko, klást otázky svědkům a znalcům, a vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům, ke způsobu jejich zjištění, popřípadě navrhnout jejich doplnění.“ Jelikož správní orgán prvního stupně stěžovatele neinformoval o zahájení řízení a prvním úkonem v řízení bylo až doručení rozhodnutí, nemohl stěžovatel žádné z těchto práv využít. Tuto vadu přitom z povahy věci nemohl odstranit odvolací orgán. Nejvyšší správní soud v rozhodnutí č.j. 4 As 73/2006 - 102 uvedl, že „zahájení správního řízení zakládá řadu oprávnění i povinností jak pro správní orgán, tak i pro účastníka řízení, jež zákon s takovou skutečností spojuje. Mezi jinými se jedná o povinnost správního orgánu dát účastníku řízení možnost, aby se před vydáním rozhodnutí mohl vyjádřit k jeho podkladu i ke způsobu jeho zjištění a na podporu svých tvrzení navrhopvat důkazy (§ 130 odst. 3 zákona o služebním poměru). Právě nutnost zachování procesních práv účastníka řízení ve fázi před vydáním rozhodnutí zcela jednoznačně brání tomu, aby prvním úkonem v řízení, jímž se tedy řízení vedené z podnětu služebního funkcionáře zahajuje, bylo teprve doručení prvostupňového rozhodnutí. Takový postup znamená flagrantní a zásadní porušení práva účastníka řízení na spravedlivý proces, jež se mimo jiné zrcadlí právě v povinnosti správního orgánu umožnit žalobci tvrdit z jeho pohledu pro řízení podstatné skutečnosti a na podporu svých tvrzení navrhopvat důkazy“ (dále viz též rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 5 A 125/2002 - 73 a č.j. 7 A 130/2002 - 28). Ačkoli bylo citované rozhodnutí vydáno za účinnosti zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, který byl nynějším služebním zákonem nahrazen, jeho závěry lze aplikovat i na nyní posuzovaný případ. Základní zásady řízení ve věcech služebního poměru jsou totiž i přes změnu zákonné úpravy stále tytéž.

[22] Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že v posuzovaném případě došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení ve věcech služebního poměru a pravidel spravedlivého procesu. To mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Stěžovateli byla výše uvedeným postupem služebního funkcionáře upřena procesní práva. Ačkoli odvolací orgán ve svém rozhodnutí konstatoval, že k porušení procesních práv stěžovatele došlo, neshledal toto pochybení důvodem ke zrušení rozhodnutí služebního funkcionáře rozhodujícího v prvním stupni. Za dostatečnou nápravu vzniklé situace považoval odvolací orgán výzvu [8]. Tou stěžovatele poučil o jeho právech a sdělil mu složení senátu poradní komise policejního prezidenta, jež připravovala podklady pro rozhodnutí o odvolání. Takový postup však nelze akceptovat a odvolací orgán měl rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušit. V odvolacím řízení lze korigovat podobu odůvodnění, jak je uvedeno výše, nelze však zhojit vadu, spočívající v odepření veškerých procesních práv stěžovatele. “

Dále soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2016, č.j. 9 As 249/2015-42, ve kterém k zahájení řízení ve věcech služebního poměru konstatoval, že „[24] Jelikož správní orgán prvního stupně stěžovatele neinformoval o zahájení řízení a

prvním úkonem v řízení bylo až doručení rozhodnutí o zproštění výkonu funkce, nemohl stěžovatel žádné z těchto práv využít. Tímto způsobem došlo doslova k „vymazání“ řízení před správním orgánem prvního stupně a takovou vadu z povahy věci odvolací orgán odstranit nemohl. Při opačném výkladu by zákonem zakotvené dvojinstanční řízení postrádalo jakýkoliv smysl.“. Dále Nejvyšší správní soud uvedl, že „[28] Služební funkcionář proto musí umožnit obviněnému tvrdit z jeho pohledu pro řízení podstatné skutečnosti a na podporu svých tvrzení navrhnout důkazy, a to ještě před vydáním prvostupňového rozhodnutí. ...

[29] Odvolací orgán měl rozhodnutí správního orgánu prvního stupně pro podstatné porušení zákona o služebním poměru zrušit. V odvolacím řízení lze korigovat podobu odůvodnění, nelze však zhojit vadu, spočívající v úplné rezignaci na prvostupňové řízení a odeprání pravidel spravedlivého procesu.

[30] Řízení před správním orgánem prvního stupně bylo zatíženo neodstranitelnou vadou, pro kterou Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí soudu i obě rozhodnutí správních orgánů zrušil.“.

Právní závěry Městského soudu v Praze v rozsudku ze dne 9. 1. 2013, č.j. 9 Ca 214/2009-51 ohledně nezbytnosti řádného zahájení řízení správním orgánem I. stupně v dané věci jsou plně v souladu s výše uvedenou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Z výše uvedené judikatury jednoznačně vyplývá, že k uplatnění procesních práv účastníka řízení dle § 174 odst. 1 zákona o služebním poměru musí dojít před tím, než správní orgán I. stupně vydá rozhodnutí ve věci samé. Zákon o služebním poměru přitom neumožňuje, aby v řízení o uložení povinnosti vydat bezdůvodné obohacení bylo prvním úkonem rozhodnutí ve věci samé. Prvním úkonem ve věci vydání bezdůvodného obohacení tak nemůže být vydání, resp. doručení rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve věci samé účastníkovi řízení, neboť účastník řízení by nemohl náležitě uplatnit svá procesní práva.

Přestože byl žalovaný obeznámen s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 9. 1. 2013, č.j. 9 Ca 214/2009-51 a byl jím zavázán věc za účasti žalobce projednat, umožnit mu vyjádřit se k zahájení řízení a seznámit se s podklady řízení, neučinil tak. Ze správního spisu a z nesporných tvrzení účastníků totiž vyplývá, že prvním úkonem správního orgánu I. stupně ve smyslu § 178 odst. 2 písm. b) zákona o služebním poměru v řízení ve věci bylo doručení rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 8. 12. 2008. Tím, že prvním úkonem ve věci bylo doručení rozhodnutí správního orgánu I. stupně, nemohl žalobce opět uplatnit svá procesní práva před správním orgánem I. stupně, což mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Jak již konstatoval Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 9. 1. 2013, č.j. 9 Ca 214/2009-51, žalobce, jenž byl vyrozuměn o zahájení řízení o uložení povinnosti vydat bezdůvodného obohacení přímo rozhodnutím ve věci, nemohl se vyjádřit před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům, nahlížet do spisu, pořizovat si z něj výpisy, ani navrhnout důkazy či činit jiné návrhy, tudíž v době rozhodování nemohl správní orgán I. stupně usuzovat na povahu a případnou neoprávněnost či námitek žalobce k zahájení a vedenému řízení.

Soud se neztotožnil s obranou žalovaného, že procesní pochybení správního orgánu I. stupně bylo dodatečně v odvolacím řízení napraveno tím, že žalobce byl v průběhu obnoveného odvolacího řízení poučen o svých právech dle § 174 zákona o služebním poměru, nahlédl do spisu, předložil své vyjádření. Je pravdou, že Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 28. 5. 2009, č.j. 3 Ads 22/2009-70, připustil možnost napravit vadu nezahájení správního řízení v odvolacím řízení. Soud však má za to, že tento právní názor byl aktuální judikaturou Nejvyššího správního soudu překonán, když jak v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2016, č.j. 9 As 249/2015-42, tak v rozhodnutí ze dne 24. 7.

2015, č.j. 8 As 83/2014-43 Nejvyšší správní soud striktně nepřipustil možnost vadu nezahájení správního řízení v odvolacím řízení dodatečně napravit, a to ani formou výzvy s příslušným poučením. Tedy úkon provedený žalovaným v odvolacím řízení, a to přípis ze dne 1. 7. 2013, č.j. KM-38-6/PK-2013 s poučením o možnosti seznámení se s obsahem spisového materiálu, nelze posoudit za nápravu nezákonného stavu ve věci.

Soud shrnuje, že žalovaný v dané věci postupoval v rozporu se závazným právním názorem Městského soudu v Praze v rozsudku ze dne 9. 1. 2013, č.j. 9 Ca 214/2009-51 a tím, že správní řízení zahájil doručením rozhodnutí správního orgánu I. stupně opět v řízení porušil základní právo žalobce na spravedlivý proces, čímž se dopustil podstatné procesní vady, jež mohla mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

S ohledem na shora uvedené posouzení věci se soud již pro nadbytečnost nezabýval dalšími žalobními námitkami.

Na základě výše uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná, a proto bez jednání podle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. napadené rozhodnutí zrušil pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé a dle § 78 odst. 4 s.ř.s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, přičemž v tomto řízení bude žalovaný vázán právním názorem soudu podle § 78 odst. 5 s.ř.s. S ohledem na skutečnost, že postup správního orgánu I. stupně nelze žádným způsobem v odvolacím řízení zhojit, jak je uvedeno shora, přistoupil soud dle § 78 odst. 3 s.ř.s. i ke zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tj. rozhodnutí ředitele odboru sociálního zabezpečení ministerstva vnitra ze dne 8. 12. 2008, č.j. OSZ-6425-14/VD-Je-2008. Je následně na správním orgánu I. stupně, aby ve věci řádně zahájil se žalobcem řízení dle § 178 odst. 2 písm. b) zákona o služebním poměru a umožnil mu uplatnit veškerá jeho procesní práva ještě před vydáním rozhodnutí ve věci.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. Žalobce měl ve věci úspěch, soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení, které jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3.000,- Kč a náklady právního zastoupení za tři úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení, sepsání žaloby, vyjádření ze dne 31. 3. 2014), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu – vyhlášky č. 177/1996 Sb. částku 3.100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) cit. vyhlášky v rozhodném znění), tj. 3 x 3.100,- Kč, tři paušální částky ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 cit. vyhlášky v rozhodném znění), tj. 3 x 300,- Kč a DPH ve výši 2.142,- Kč. Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, činí 15.342,- Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v této výši ve stanovené lhůtě k rukám právního zástupce žalobce JUDr. Radka Ondruše, advokáta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 8. srpna 2017

JUDr. Eva P e c h o v á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková